

Volkmar Kühn

Boj a zánik Afrikakorpsu

1941 - 1943

S polním maršálem Rommelem
v africké poušti

OMNIBOOKS

Boj a zánik Afrikakorpsu 1941-43

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

OMNIBOOKS

Volkmar Kühn

Boj a zánik Afrikakorpsu 1941-43 – e-kniha
Copyright © Omnibooks, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Copyright © 2015 Verlagshaus Würzburg GmbH & Co. KG, Würzburg
Translation © 2019 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-882-7426-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-882-7427-8 ePub

ISBN 978-80-882-7428-5 Mobi

ISBN 978-80-882-7429-2 PDF

Volkmar Kühn

**Boj a zánik
Afrikakorpsu
1941 - 1943**

S polním maršálem Rommelem v africké poušti

OMNIBOOKS

2019

Kapitola 1

ERWIN ROMMEL – ČLOVĚK, VOJÁK, GENERÁL POLNÍ MARŠÁL

Žádná škola nebo akademie polních maršálů neexistuje. Stejně tak je prakticky nemožné, aby si člověk předem naplánoval vojenskou kariéru s cílem stát se polním maršálem.

Ale z historie válek a jejich vojáků víme, že se ve všech vyskytli vynikající vojáci a také polní maršalové. Ve skupině vojáků z povolání, kteří se vyšplhali po obvyklém hodnostním žebříčku, a stejně tak i v dalších skupinách lidí. Existují velitelé vojsk různých typů. Ti, kdo velí od psacího stolu nebo z týlového velitelského stanoviště, či hlavního stanu, a ti, kdo jsou zvyklí velet v přední linii. Přitom je důležité poznat a pochopit, že každé bojiště vytváří svébytný typ velitele, a že správný člověk nasazený na správném místě a ve správný čas se na tomto bojišti stává velitelem.

Erwin Johannes Eugen Rommel, narozený 15. listopadu 1881 v Heidenheimu u Ulmu, byl jedním z vojáků z povolání. Jako rodilý Šváb byl nekomplikovaný a vážný. Měl neotřesitelnou sebedůvěru a to mu umožňovalo strhávat na sebe stále znovu iniciativu i po porážkách a ústupech, opět útočit a vybojovávat vítězství.

Rommel, jako příslušník německé střední třídy, nebyl během své vojenské dráhy členem generálního štábu, ani nepatřil k pruské šlechtě, z jejichž řad pocházeli v jeho době vysocí a nejvyšší důstojníci. O spojení s těmito skupinami ani neusiloval a byl stále sám sebou.

Je veřejným tajemstvím, že Erwin Rommel se svými odlišnými názory od vrchního velení pozemní armády a vrchního velení wehrmachtu často nebyl během válečného tažení v Africe slyšet, poněvadž ho tam považovali za nevzdělaného povýšence.

Rommel měl ve třicátých letech možnost nechat se odvelet na válečnou akademii, ale odmítl to. Byl a zůstal tím, čím vždy byl – člověkem, který za svůj vzestup vděčil pouze sobě a ne nějakému podporovateli nebo instituci.

Rommelův otec i dědeček byli učiteli. V roce 1898 byl otec ředitelem reálného gymnázia v Aalenu a tam Erwin Rommel strávil dětství. Po maturitě nastoupil v červenci 1910 jako důstojnický čekatel k 124. pěšímu pluku krále Viléma I. a prošel běžným výcvikem, aniž by byl nějak nápadný.

* * *

To se po vypuknutí 1. světové války změnilo. Ihned se vyznamenal jako vytrvalý bojovník a rozhodný velitel.

Ačkoliv onemocněl, dostal 22. srpna 1914 za úkol vést útočný oddíl v mlze vpřed, vniknout do vesnice Bleid a tam provést průzkum. Narazil na nepřátelskou operační skupinu, která zahájila palbu. Zatímco část jeho útočného oddílu zůstávala zalehnutá a vázala na sebe nepřítel, Rommel se třemi dobrovolníky postupoval dál. Pronikl do vesnice, ale znovu narazil na skupinu francouzských vojáků a bojem muže proti muži je vytlačil z domů. Za tuto akci dostal Železný kříž I. třídy.

Koncem srpna utrpěl Rommel zranění, které ho na tři měsíce vyřadilo z boje. Když se v lednu 1915 ke své jednotce vrátil, ihned vedl nové průzkumné a útočné akce. Při jedné z nich bylo potřeba vniknout do francouzských polních opevnění. Poručík Rommel se svou četou překonal vysoké překážky z ostnatého drátu, obsadil několik bunkrů s francouzskou posádkou, odrazil silný francouzský protiútok a nakonec se podle rozkazu s nepatrnými ztrátami stáhl.

Tyhle akce, na něž se Rommel hlásil vždy jako dobrovolník, a bylo typické, že jeho četa šla pokaždé dobrovolně s ním, vedly k jeho přeložení k na začátku ledna 1915 nově postavenému elitnímu praporu – württemberskému horskému praporu. Ten se měl nasazovat jako hasiči všude, kde to hořelo. Když přišel 4. října k tomuto praporu a hlásil se u svého nového velitele majora Sprössera, byl už nadporučíkem. Pro Rommela to zde bylo jako vojenský domov. Zde mohl dál rozvíjet a zdokonalovat své vojenské a osobní nadání jako samostatný velitel operační skupiny. V roce 1917 začlenili horský prapor do Alpského

sboru, který bojoval na rumunské frontě. Zde, v Karpatech, rozvinul Rommel své pěchotní metody do zvláštního umění, které použil také později v Itálii.

Jeden z jeho útoků mířil na rumunskou vesnici Gastegi. Byl ještě leden 1917, když jeho rota, jíž Rommel mezitím velel, v silném mrazu zalehla a čekala na vhodný okamžik k útoku. Když Rumuni usnuli, Rommel je energicky napadl, protivníka překvapil a zajal čtyři sta vojáků.

Jednou ze zde vyvinutých Rommelových taktik bylo v bojích v horách nepřítele obejít, zaútočit zezadu nebo z křídla a překvapit ho. K tomu zahájil zepředu předstíraný útok, kterým vázal pozornost nepřítele, zatímco většinu svých mužů vedl do jeho týlu.

Přes své mládí, bylo mu v té době teprve pětadvacet let, byl Rommel pro své nadřizené vojákem, kterého se ptali na radu, když byla situace kritická.

Když rakouský císař Karel I. požádal 26. srpna 1917 německého císaře o vojenskou pomoc v Itálii, protože mu tam teklo do bot, poslalo Německo na nový jižní úsek fronty šest divizí.

24. října 1917 začala bitva u Isonza. Německý Alpský sbor stál poprvé v Itálii ve velkém střetu. Rommelův prapor, který utrpěl v Rumunsku velké ztráty, se dal 18. října 1917 na pochod. Po vyčerpávajících nočních přesunech, kdy téměř nepřetržitě přšelo, přišel 22. října na italské bojiště do prostoru nástupního postavení, který byl pod rušivou palbou italského dělostřelectva. Rommel prohlásil, že podle svého prvního dojmu má před sebou „dobře vyzbrojeného a rovněž dobře připraveného protivníka“.

* * *

Když bitva 24. října 1917 začala, stál Alpský sbor v pravém útočném pruhu německo-rakouské fronty. Sprösserův prapor dostal za úkol krýt pravé křídlo Bavorské gardy. K tomu dostal jako cíl útoku vzdálené pohoří se třemi vrcholey – Kuk, Hum a Monte Matajur. Tam byly zjištěny tři italské obranné linie. Útok začal 24. října za rozednění. Rommelova rota se dostala k první obranné linii protivníka a rozhodným postupem ji překonala. Krátce poté vnikla do druhé obranné linie a vyčistila část nepřátelských zákopů.

„Převlečeme se za Italy!“ nařídil Rommel.

Opatřili si blůzy italské uniformy a přilby a po úzké skryté stezce šli dál. Tato stezka spojovala přední italské linie se záložním postavením. Tímto výpadem překonala Rommelova rota dvě postavení. Ovšem před sebou měla ještě třetí obranné postavení na vrcholu Monte Matajur.

Naproti tomu Bavorská garda zůstala v silné italské obranné palbě ležet. Její velitel plukovník hrabě Bothmer zakázal svému podřízenému Rommelovi další postup a nařídil mu, aby podporoval jednotky gardového pluku.

Zde se ukázal Rommelův charakter. „Chtěl bych poznamenat,“ odpověděl rozhodně, „že rozkazy přijímám jen od majora Sprössera.“

Major Sprösser, u něhož se Rommel ten večer hlásil, souhlasil s dalším postupem vpřed 25. října, který mu Rommel navrhl. Podřídil nadporučíkovi ještě další horské rotu ze svého praporu a kromě toho přivelel k této operační skupině část kulometné rotu.

Hodinu poté řekl Rommel v proláklíně pod Monte Matajur svým vojákům: „Chlapi, zítra zaútočíme na Monte Matajur!“ Ovšem tak daleko to 25. října ještě nedošlo. Útok sice úspěšně pokračoval a operační skupina zajala dvě stě vojáků a dvanáct důstojníků, ale večer byla teprve těsně před cílem. Motorem útoku byl Rommel. Kde hrozilo, že se vojáci zastaví, byl hned tam a pobízel je k dalšímu postupu.

Když se 26. října rozednilo, poslal major Sprösser průlomem vytvořeným operační skupinou celý svůj prapor. Rommel byl opět vpředu, v čele svých mužů, kteří překonávali horskou cestičku k vrcholu. Ještě za soumraku nespátrání proklouzli odkrytým terénem a pak pokračovali dál po Matajurské silnici. Také tentokrát pobízel energií nabitý nadporučík své vojáky k vydání posledních sil. Ale on sám toho dělal ještě víc, neboť když měl jít napřed průzkumný oddíl, aby našel cestu dalšího útoku, sám ho vedl.

Narazili zde na Brigatu Salerno, která Monte Matajur bránila, a zlomili první odpor. Vzdalo se 43 důstojníků a 1500 vojáků. Průlom se podařil. Za dobytí Monte Matajur dostal nadporučík Rommel 10. prosince 1917 jako nejmladší důstojník armády „Pour le Mérite“.

Tato 12. bitva u Isonza vedla ke zhroucení italské fronty a německo-rakouské armádě se podařilo zahnat protivníka přes Isonzo a Tagliamento až k Piavě.

V Langarone na piavské frontě korunoval Rommel svou úspěšnou sérii druhým husarským kouskem. Se svou posílenou rotou vnikl do

města, právě když jím pochodovala italská divize. Rommel tuto dlouhou kolonu odřízl od další cesty, své vojáky nechal postupovat z boků, předstíral početnou jednotku a zajal kolem deseti tisíc Italů.

Při všech těchto akcích si Rommel zajistil svobodu jednání, která se mu pak hodila později jako veliteli 7. tankové divize ve Francii a nakonec jako velícímu generálovi německého Afrikakorpsu a vrchnímu veliteli Tankové armády Afrika. Přitom byl vždy duševně čilý.

Během 1. světové války byl vždy na úsecích fronty, na nichž se nevedly žádné opotřebovávající boje, nebo kde byla fronta několik měsíců bez pohybu. Své praktické zkušenosti získával Rommel v pěchotní válce vedené za pohybu. Tyto zásady později přenášel na velení tankových jednotek.

* * *

Rommel sloužil v armádě i po skončení války. Ve štábu 64. sboru, kam ho po jeho pozoruhodných úspěších přeložili, povýšili na kapitána a zažil v něm poslední tísnivé fáze války a porážku. Přesto zůstal tím, čím byl – vojákem. Pro něj bylo mimořádně důležité, že patřil k těm čtyřem tisícům důstojníků, kteří směli zůstat v aktivní vojenské službě. Ti byli vybráni podle velmi přísných kritérií.

27. listopadu 1916 se oženil s Lucií-Marií Mollinovou. Na Štědrý večer se manželům Rommelovým narodilo jediné dítě, syn Manfred.

Zůstal u svého stálého 124. pěšího pluku a zažil zde úplně první fázi nové organizace vojska tehdejšího velitele armády generála von Seeckta, který od začátku roku 1920 malou německou profesionální armádu reorganizoval. Jednak odboural odstup mezi důstojníky a mužstvem a armáda se také mohla během krátké doby podstatně zvětšit. To znamená, že každý důstojník se vychovával a cvičil k vyšším úkolům, než tomu bylo dosud. Když jeho stálý pluk rozpustili, Rommel přišel v roce 1921 k 13. pěšímu pluku do Stuttgartu, kde zůstal až do září 1929.

* * *

Generálporučík Fritz Bayerlein vyprávěl o roce 1929, kdy ho s Erwinem Rommelem převedli na Pěchotní školu do Drážďan jako učitele taktiky. Tehdy byl nadporučíkem a Rommel kapitánem.

„Na Pěchotní škole Reichswehru v Drážďanech panoval koncem dvacátých let přísný řád. Důstojnický čekatel stotisícové armády musel absolvovat náročné čtyřleté vzdělání, než si směl dát na výločky uniformy distinkce poručíka.

Schopnosti čekatelů důkladně prověřoval zvláštní výběr vysoce kvalifikovaných učitelů. Příchod nositele vyznamenání ‘Pour Mérite’ vyvolal malou senzaci. ‘Rommele, přiděluji vám jako pomocníka nadporučíka Bayerleina!’ oznámil mu tehdejší velitel školy, pozdější generál polní maršál List. List byl pro své příkladné jednání mimořádně oblíbený. Ani ho nenapadlo, že ještě sedm let po skončení 2. světové války bude jako válečný zločinec ve věznici Landsberg.

Trvalo jen několik týdnů, než Rommel dostal přezdívku. Důstojníci čekatelé mu s mladickou neúctou říkali ‘Muž bez schématu’. Trefili tím hřebík na hlavičku, protože Rommel v Drážďanech úplně změnil průběh výcviku. Příliš se nedržel šedivé teorie, nýbrž cvičil s těmi mladými muži činnost pěchoty podle svých vlastních válečných zážitků.“

* * *

Na Reeperbahnu v půl jedné ráno. „Ale ty nejhezčí hodiny jsem tehdy s Rommelem prožil v Hamburku,“ pokračuje nadporučík Bayerlein, „kde se na závěr každého důstojnického kurzu konaly závěrečné zkoušky jednotlivých učebních skupin. Čekatelé museli v neznámém terénu řešit určité taktické úkoly, aby prokázali svou způsobilost jako důstojníci. V červenci 1930 jsme proto jeli do Hamburku, abychom vyzkoušeli sto dvacet důstojnických čekatelů.

Přes den jsme se procházeli po krajině, večer jsme diskutovali o terénu a v noci jsme v našich debatách pokračovali v St. Pauli. Hned první večer dal kdosi z mé učební skupiny E (E jako elitní) návrh. Patnáct chlapů bylo okamžitě nadšených a ostatní dali přednost postelím v soukromých bytech před expedicí nočním Hamburkem. ‘Chtěl byste jít s námi, pane kapitáne?’ zeptal jsem se a byl jsem si jistý, že budu odmítnutý. Ale náš kapitán měl chuť jít s námi. Všichni ostatní učitelé odmítli.

‘Sraz v deset hodin večer – Kleine Freiheit. Před Hippodromem!’ rozhodl Rommel. „A všichni ať mají na sobě neformální civilní oblečení!’ Přesně v deset jsme byli před Hippodromem. A kdo chyběl? Kapitán Rommel.

Čekali jsme pět, deset minut. ‘No tak, mládenci, nepostávejte tady tak upjatě. Pořád se procházejte!’ oslovil nás najednou jakýsi drzý Hamburčan, který se o pár metrů dál opíral o zeď domu a již nějakou dobu si nás měřil pohledem. Šel jsem k němu – byl to Rommel. Placatá čepice, kostkovaná šála, šedivé sako, modré kalhoty s puký jako břitva. Čekatelé z něj byli na větvi.

Když jsme přišli do Hippodromu, vydal Rommel povel: ‘Bayerleine, vy ihned zvednete v sále náladu. Vidíte toho osla v manéži? Stačí, když na něm objedete jen dvě kolečka a vedení podniku vám věnuje dvě láhve šampusu. Já je mezitím objednám.’

Za jáсотu hostů, kteří nebyli tak netušící jako já, jsem se na tu obludu vyšplhal. K mé cti je třeba říct, že jsem se na ní udržel půl kola. Jednou rukou jsem se držel za hřívu a druhou za ocas. Ta potvora vyhazovala tak, že mi z kapes saka padaly drobné, jako bych toho měl už dost. A pak jsem ležel v tom svinstvu na zemi. Šampus jsme si museli zaplatit sami.

Za hodinu rajtoval Rommel na vraníkovi po kruhové manéži, až holbliny létaly. A za ním šest našich nejlepších jezdců. Takovou kavalkádu neviděli v Hippodromu už celé roky. V Zillertalu, o půl jedné ráno na Reeperbahnu, dirigoval Rommel orchestr – byl to Schöneberg v měsíci máji... Desetihlasně jsme ho doprovázeli.

Dirigování jedné skladby stálo rundu pro čtyřiadvacetičlenný orchestr. Rekord jsem držel já. Než jsme se přesunuli k dámskému boxu na sníženém pódiu v Alcazaru, dirigoval jsem tu kapelu už čtyřikrát.

Druhý den jsem slyšel, jak jeden důstojnický čekatel, u něhož se podle řeči dalo poznat, že je křtěný Sprévou, říká svému kolegovi ze skupiny: ‘Člověče, ten náš Rommel je ale borec, s ním by člověk mohl krást koně! Mám dneska úplně gumový nohy a on tady běhá, jako by se právě vrátil z měsíční odpočinkové dovolené v Bansinu!’“

Bayerlein: „S Rommelem jsem rychle navázal skvělý osobní kontakt. Imponoval mi způsob, jakým nazýval věci pravým jménem a nevyhýbal se podstatě problému. Doprovázel jsem ho na hodiny trvajících procházkách. Nebo jsme se svezli jeho malým autem na Albrechtsburg v Míšni, navštívili jsme zámek Pillnitz a jeli jsme proti toku Labe do Bad Schandau. Jako zarytému starému mládenci mi tehdy imponoval rytířský způsob, jakým hýčkal svou ženu.

Paní Rommelová nás často doprovázela. Ale často jela také sama do Altstadtu, aby tam, jak to ženy rády dělají, bloumala po ulicích s ob-

chody. Pragerstraße a Seestraße se svými nádhernými výlohami a obrovskými obchodními domy měly také na ni magnetický vliv.

* * *

Jedinkrát jsem šel společně s Rommelem také na lov. Byla to mimochodem jedna z vášní, na kterou si Rommel vedle svých úkolů ve válečné škole vždy našel čas.

„Půjdete se mnou, Bayerleine?“ zeptal se mě večer, když jsem se s ním po skončení služby loučil, abych se ještě krátce prošel městem. „Zítř ráno se jde na to. Naháňka na prasata!“ Druhý den jsme stáli oba v civilu, Rommel v pumpkách, já ve svém nejstarším obleku, na okraji lesní školky a napjatě jsme pátrali v jako pravítko rovném lesním průseku s kulovnicemi připravenými k výstřelu. V houští to praskalo a křupalo. Náhončí dělali vzorový rámus.

‘První prase si vezměte vy, pane kapitáne,‘ zašeptal jsem chraplavě v rozrušení. Po několika minutách vyrazil z křoví třicet metrů před námi kapitální kanec. Rommel zvedl pušku. Čert ví, co do toho kance vjelo – stejně rychle, jak se objevil, zase v podrostu zmizel. Byli jsme příliš překvapení na to, abychom něco udělali.“

Erwina Rommela povýšili na majora a v roce 1933 dostal jako velitel horský prapor. Sám se viděl v cíli svých tužeb – frontové velení jednotky, která měla bojovat v horách. Cvičil ten prapor podle svých představ. V Goslaru, kde byl jeho prapor horských myslivců posádkou, použil Rommel ve výcviku svých jednotek všechno to, co ze svých zkušeností napsal v knize „Pěchota útočí“.

Ve své funkci velitele praporu se Rommel v roce 1935 seznámil s Hitlerem, který jeho prapor navštívil. SS chtělo kvůli ochraně Hitlera postavit před prapor řetěz příslušníků SS. Rommel proti tomu rozhodně protestoval a řekl veliteli SS, který zde byl kvůli Hitlerově ochraně: „Odmítám na to přistoupit. Moji muži a já považujeme tohle opatření za urážku.“ Tenhle záměr se neuskutečnil a Rommel zde poznal „Vůdce“. Ale také si o Himmlerovi a Goebbelsovi, kteří Hitlera jednu dobu doprovázeli, udělal první obrázek. Dojem, který na nejvyšší politické vedení Říše udělal, vyslovil Goebbels, když k Hitlerovi poznamenal: „To je dobrý člověk, Vůdče. Tohle jméno bychom si měli zapamatovat.“

Na konci roku 1935 převedeli Rommela jako podplukovníka k Válečné škole v Postupimi. Po krátké době zde dostal za úkol působit

jako styčný důstojník wehrmachtu pro štáb vůdce Hitlerjugend Baldura von Schiracha. Jeho hlavním úkolem bylo kontrolovat předvojenský výcvik Hitlerjugend.

V této době Hitler četl právě vydanou Rommelovu knihu „Pěchota útočí“. Hitlera tahle četba fascinovala. Z důstojníka mezitím povýšeného na plukovníka udělal velitele právě postaveného „Doprovodného praporu Vůdce“. S tímto praporem měl Rommel převzít ochranu Hitlera na jeho cestách v oblasti rozmístění wehrmachtu.

Plukovník Rommel tak doprovázel Hitlera na téměř všech jeho cestách. Byl s ním také při obsazení Sudet v říjnu 1938. V listopadu se Rommel stal velitelem Válečné školy ve Vídeňském Novém Městě, kde ovšem zůstal jen do března 1939, aby pak zase převzal doprovodný prapor. S tímto praporem se zúčastnil obsazení Československa a příjezdu do Prahy.

Rommel doprovázel Hitlera také na cestách na frontu při polském tažení. Byl rovněž přítomen u všech Hitlerových rozhovorů, podávání hlášení a situačních porad. Měl tak možnost prožít průběh prvního bleskového válečného tažení v jakési centrále rozhodování. Tyto poznatky ihned přeměnil na osobní znalosti vedení bleskových tankových nájezdů do hloubky prostoru jako předpokladu úspěšné bleskové války.

* * *

Po skončení války s Polskem Rommel, v srpnu 1939 povýšený do hodnosti generálmajora, požádal o novou velitelskou funkci. Hitler ihned souhlasil a nechal mu na výběr, kterou jednotku by chtěl vést. Rommel požádal o tankovou divizi. 15. února 1940 převzal v Bad Godesbergu nově postavenou 7. tankovou divizi, která měla vzniknout přezbrojením 2. lehké divize. Její velitel generál poručík Summe mu divizi předal s poznámkou: „Určitě se ještě někde jinde uvidíme.“

To se mělo stát v Africe při největší krizi Tankové armády Afrika. Rommel byl u cíle svých snů. Měl zásadní znalosti, které se později staly základem velení a využívání obrněných motorizovaných jednotek. Nyní, protože měl k dispozici také obrněné rychlé jednotky, mohl tyto základy vyzkoušet – hluboké a rychlé průniky na území nepřítele nebo do jeho týla bez ohledu na odkrytá křídla.

Neustále být v pohybu a nedat protivníkovi čas, aby se zachytil. Vy-
užívat příležitosti! Využívat každou slabinu a každý ústup protivníka;
to byla jeho devíza, podle níž 7. tankovou divizi cvičil. Jednal podle
zcela konkrétního schématu – být agresivní, dynamický, překvapivý
a stále velet zepředu. Zepředu museli vést své jednotky také jeho pod-
řízení velitelé.

* * *

Na počátku západního tažení postupovala 7. tanková divize s obrov-
skou odvahou vpřed. Rommelovým úkolem bylo chránit pravé křídlo
skupiny armád A generálplukovníka von Rundstedta a prolomit nepřá-
telskou frontu mezi Lutychem a Sedanem. Kromě toho využíval velitel
divize jakoukoliv příležitost k výpadu vpřed. Rozkazy k postupu před-
pokládaly jako první cíl obsazení belgicko-francouzského pobřeží La-
manšského průlivu.

Společně se 4. armádou a v ní pod velením XV. armádního sboru
měla 7. tanková divize, která byla spolu s 5. tankovou divizí připravená
za 4. armádou, co nejrychleji proniknout vpřed. Rozkaz vrchního velení
4. armády z 12. března 1940 to formuloval takto:

*„Úspěch operací závisí na rychlém postupu tankových divizí...Zvlášť
důležitý je co nejrychlejší průnik 7. tankové armády.“*

7. tanková armáda se dala do pohybu 10. května 1940 a do večera
získala minimálně dvacet kilometrů území. Následující den překročila
řeku Outhé a přes zachované mosty u Laroche řeku Marcourt. O tomto
prvním dni tažení do Francie existují různá hlášení, která osvětlují
Rommelův podíl na tomto rychlém průlomu. Generálmajor von Stein-
keller řekl po válce: „Generál Rommel přijel 12. května k 7. praporu
motorizované pěchoty a dal mu povel, aby 13. května za svítání pře-
kročil řeku Mázu.“

Pak jel Rommel k 25. tankovému pluku pod velením plukovníka
Rotenburga a dal stejný rozkaz i jemu. Divize se do 17. května dostala
k Avenes a pronikla až k výšinám Le Câteau, které bránily početné
obrněné útvary nepřítele. Rommel zde shromáždil tankové velitele
a vydal svůj klasický rozkaz: ‘Další trasa postupu Le Câteau-Arras-
Amiens-Rouen-Le Havre!’“

Rommel byl jednoduše všude. Byl u ženistů, když bylo potřeba po-
stavit most, naskočil na tank Panzer IV, aby ho osobně navedl na cíl,